

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij gelegenheid van de priesterwijding van Sander Verschuur, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal in Rotterdam, 13 november 2021

Jesaja 61, 1-3a

Romeinen 12, 3-13

Matteüs 5, 13-16

Broeders en zusters, we zijn dankbaar dat we vandaag hier in de kathedraal deze priesterwijding mogen vieren. Dat we Sander Verschuur mogen wijden tot priester van het bisdom Rotterdam. Zoals de rector al zei, is deze kathedrale kerk onze centrale plaats om samen eucharistie te vieren, om de oliën te zegenen en te wijden en ook om hier de priester- en diakenwijdingen te laten plaatsvinden. Voor veel van onze kandidaten betekent dit dat ze naar de kathedraal komen om hun wijding te ontvangen. Zoals gezegd is het voor Sander ook een vertrouwde plek als parochiekerk. Vele jaren ben je hier aanwezig, samen met je ouders, met je familie heb je hier stappen gezet van groei in geloof, van betrokkenheid op liturgie en gemeenschapszin. En uiteindelijk ben je gekomen tot een stap om aan de priesteropleiding te beginnen.

Een mens begint nooit blanco aan zijn priesteropleiding, nooit bij nul. Het geloof gaat voorop. Het geraakt worden door de Heer en ook je gaven en talenten wordt je gevraagd mee te nemen in het dienstwerk van priester. Je hebt vele gaven en talenten ontwikkeld. Ook in het werk dat je voordat je aan je pastorale stage begon hebt gedaan. Je zou kunnen zeggen dat je daar een hele belangrijke eigenschap hebt geleerd, of misschien verder ontwikkeld. Namelijk dat je tochtgenoot kunt zijn van mensen die je ontmoet. En als iets belangrijk is, dan is het ook dat je als priester, als herder tochtgenoot kunt zijn van mensen in geloof in deze tijd. Met de parochianen die je zijn toevertrouwd en die je ook straks toevertrouwd zullen zijn in de parochie van de Heilige Theresia van Ávila.

In deze kathedrale kerk, die tevens de vertrouwde parochiekerk is van de wijdeling, horen we schriftlezingen die ons nog dichter brengen bij de grote betekenis van de dag van vandaag. Het is duidelijk dat het priesterschap dat Sander mag ontvangen niet een bekroning is van een individuele weg, zo van 'ik heb alle stappen gezet en nu ontvang ik voor mijzelf de kroon van de wijding.' Van meet af aan is duidelijk dat Sander in de gemeenschap van de Kerk het geloof heeft geleerd, heeft verdiept en de band met de Heer heeft opgebouwd in de viering van de sacramenten en in het luisteren en overwegen van het woord van God. Op deze manier is ook de priesterwijding van vandaag geen individuele gebeurtenis. Al wordt het aan jouw persoon voltrokken, Sander, het is iets dat de hele gemeenschap aangaat en door de gemeenschap van de Kerk wordt gedragen. Er hadden vandaag nog veel meer mensen willen komen, maar in deze tijd van corona moeten we voorzichtig zijn. Ook uit eerbied voor elkaars gezondheid.

Vandaag vieren we als Kerk het grote moment dat we iemand als priester mogen wijden in onze gemeenschap voor het dienstwerk in ons bisdom, voor het dienstwerk in de parochies waaruit ons bisdom bestaat. Het is best een uitgestrekt gebied, dat gebied van de provincie Zuid-Holland en een klein beetje van Utrecht. Met meer dan honderdvijfenvijftig geloofsgemeenschappen is het een netwerk van gemeenschappen die samen de Kerk van Rotterdam mogen vormen. En in die gemeenschappen, in die parochies, is het belangrijk dat in verbondenheid met de bisschop, de

priesters, diakens en pastoraal werkers zich inzetten voor de voortgang van het geloof. En heel bijzonder hebben de priesters daarin een belangrijke taak als eerste medewerkers van de bisschop. Het zal straks ook klinken in de vragen en in het wijdingsgebed. Samen met de diakens die het dienstwerk van de liefde vervullen en die betrokken zijn op de gemeenschappen waarin ze werkzaam mogen zijn.

We vieren het sacrament van de wijding juist in het Jaar van de Sacramenten. We vieren als bisdom wel vaker een themajaar. Bijvoorbeeld over de waarde van het gebed, de waarde van het geloof, de grote werkelijkheid van dat we geroepen zijn. En het Jaar van het Woord van God, het Jaar van de Daden van Liefde, het Jaar van Laurentius en dan nu het Jaar van de Sacramenten. Wat is het mooi dat we vandaag ook in dit jaar een priesterwijding mogen vieren. Broeders en zusters, in deze kerk mogen wij deze wijding vieren, omdat het betekenis heeft voor heel ons bisdom. Omdat heel ons bisdom met al zijn gemeenschappen deel uitmaakt van die ene particuliere Kerk van Rotterdam die zich verbonden weet met de wereldwijde Kerk onder leiding van paus Franciscus.

Jezus zegt in het evangelie, dat we zout en licht moeten zijn. Als de Heer dat zegt, heeft Hij zojuist zijn leerlingen geroepen om met Hem mee te gaan om Hem gezelschap te houden en in zijn Geest te worden gevormd tot volgelingen van het evangelie (Matteüs 5, 18-22). En als Hij ze geroepen heeft komt al gauw het moment dat Hij ook verder wil onderrichten. Ze gaan zitten en Hij spreekt met hen de woorden die wij kennen als de zaligsprekingen. Zalig degenen die vrede brengen. Zalig zij die barmhartig zijn. Zalig zijn zij die zuiver van hart zijn. Broeders en zusters, deze woorden zijn door paus Franciscus meer dan eens genoemd de woorden die het “paspoort” vormen van het Koninkrijk Gods. Een paspoort, daar kun je niet meer zonder. Je moet je vaak genoeg identificeren en het Nederlandse paspoort helpt ons door veel poortjes en deuren heen. Maar daarnaast hebben we de identiteit van de christen. En die komt misschien wel op de eerste plaats zonder ons af te zetten tegen ons burgerschap.

De zaligsprekingen, als we werkelijk vredebrengers zijn, rechtvaardig zijn en barmhartig van hart, dat is inderdaad wat je het paspoort van het Koninkrijk Gods zou kunnen noemen. Immers, wij zijn gevraagd om te bouwen aan dat Rijk. Al leggen wij niet het fundament, dat is de Heer. Wij zijn gevraagd om mee te werken aan de opbouw van dat Rijk. Al zal de bekroning niet van ons komen, maar van God zelf. En dan zeggen we natuurlijk vaak: ja, daar gaan we voor, mild zijn, barmhartig zijn en rechtvaardig. En dan komen we onszelf toch vaak weer tegen. Want we zijn lang niet altijd zo mild, lang niet altijd zo rechtvaardig en zeker lang niet altijd zo barmhartig. Maar bij de Heer is ruimte voor vergeving, is ruimte ook voor ons als je gedoopt en gevormd bent om te groeien in de houding die hoort bij de gezindheid van het Koninkrijk van God.

En dan staat er heel direct: zalig gij die vervolgd wordt, die allerlei moeilijkheden meemaakt, die van allerlei valse dingen wordt beschuldigd. Kruip dan niet weg, zegt de Heer, maar verheugt u, want je deelt in de weg van Jezus. Je deelt de weg van het evangelie dat met moeite zich een weg baant in de wereld waarin wij leven. En als Jezus dat paspoort van het Rijk van God heeft geschetst, ook door zijn eigen persoon en zijn eigen gezindheid, en ons er ook op wijst dat dit niet alleen maar een weg is die geplaveid is, maar moeilijkheden kent, tegenwerking en zelfs pijnlijke confrontaties, dan mogen we ons toch verheugen, want de Heer gaat met ons mee.

Broeders en zusters, de vreugde, je verheugen is een belangrijk element in het leven van Sander. Psalm 100 zegt: “Juicht voor de Heer, dient de Heer met blijdschap.” Dat is een van de belangrijke

motieven die Sander ertoe gebracht hebben om ja te willen zeggen op het dienstwerk van het priesterschap. En vandaag horen we dat we zout en licht mogen zijn. Dat zegt Jezus, nadat Hij zijn leerlingen geroepen heeft, nadat Hij de zaligsprekingen heeft toegelicht, de leerlingen gewaarschuwd heeft voor de moeilijke kanten en de risicovolle weg van het evangelie. En dan pas zegt Hij: gij zijt zout en licht van de aarde. Broeders en zusters, dat betekent niet dat we gevraagd worden om de schijnwerper op onszelf te zetten, of dat wij zogenaamd altijd de smaakmakers zijn van deze wereld. Dat valt nogal eens tegen, als we niet barmhartig zijn, als we de rechtvaardigheid een pootje lichten en als de vrede die we moeten brengen niet in ons hart een constante factor is. En dan zegt Jezus, dat we het licht der wereld zijn en dat we het zout der aarde mogen zijn.

En dan komt er nog een zin: opdat onze goede werken bij de mensen bekend zijn. Wat betekent dat, dat onze goede werken bij de mensen bekend zijn? Dat je propaganda moet maken, hoe flink je bent voor de armen? Dat je moet laten zien hoe goed je bent voor de zieken en de eenzamen? Dat je moet laten zien hoezeer je elke dag weer de werken van barmhartigheid beoefent? Als je hoofdstuk 6 van het Matteüs evangelie leest, even later, dan zegt de Heer dat we al deze dingen niet moeten doen om op te vallen, maar ze juist in het verborgene moeten verrichten. Want de Heer ziet in het verborgene en de Heer kent ons (cf Matteüs 6, 4). Wat veel belangrijker is wanneer wij komen tot werken van barmhartigheid, wanneer wij komen tot daden van liefde, is dat het op de eerste plaats gekenmerkt wordt door die grondhouding van vreedzame mensen te zijn, barmhartig te zijn en mild. Je kunt wel aardig zijn voor mensen die ziek zijn, maar als de agressie op je gezicht te lezen is, heeft het geen uitstraling en wordt bij de mensen ook niet bekend dat je goed doet. Als je vergeeft, als je mensen te hulp komt met mildheid, dan kan dat pas echt zijn als die mildheid ook in je hart aanwezig is. En daarom, broeders en zusters, hoeven we niet zozeer goede daden te tellen. Die komen vanzelf als wij de gezindheid van het paspoort van het Koninkrijk van God aanhangen. Dat komt vanzelf als wij werkelijk in het licht van de zaligsprekingen vrede hebben en vrede brengen, rechtvaardig zijn en de rechtvaardig doen, barmhartig leven en barmhartig spreken, in Christus' naam.

Het priesterschap, broeders en zusters, heeft dan ook niets te maken met jezelf etaleren. En ook het diaconaat heeft niets te maken met steeds weer te zeggen: kijk eens wat ik voor de armen en de eenzamen doe. Het moet zeker gebeuren, maar als je mild bent in het licht van de zaligsprekingen, als je barmhartig bent in het licht van het evangelie, dan komt die uitstraling in die goede daden vanzelf. Het zijn de werken in de geest van de Heer. En zo, broeders en zusters, is het priesterschap ons gegeven om Christus present te stellen. Als het sacrament van boete en verzoening wordt gevierd, een van de sacramenten die genoemd worden in het wijdingsgebed, dan kan dat het best als je als priester zelf mild en barmhartig bent. Als je de ziekenzalving viert en iemand mag aanraken in nood en lijden, dan kan dat het best als je ook zelf geraakt wordt door de nood van de mensen die je ontmoet. En als je de eucharistie viert als bron en hoogtepunt van ons kerkelijk leven, dan kan dat best wanneer ook je eigen leven gekenmerkt wordt door het kruis, door het lijden en offers die je brengt. Sander, deze dag is een vreugdevolle dag, maar ook als er momenten zijn van tegenwerking of van valse beschuldigingen of van allerlei verwijten, blijf je dan toch verheugen in het priesterlijk dienstwerk van de Heer, in overeenstemming met Psalm 100. Want, zegt de Heer, het is belangrijk dat we niet opgeven, maar ons laten leiden door de lange adem van Gods Geest.

Broeders en zusters, vandaag mogen wij deze wijding vieren met velen hier in de kerk en ook velen die de livestream volgen. We zijn een gemeenschap die in gebed, in geloof en liefde samen voortgaat op de weg van het evangelie. Al worden we soms een beetje kleiner en lijkt soms wel de krimp vooral

ons 'unique selling point' te zijn, de Heer laat ons niet los. En daar waar zijn genade leeft, daar waar zijn gezindheid in het licht van de zaligsprekingen groter wordt, daar zijn ook groeimogelijkheden om steeds weer opnieuw vol vertrouwen de Kerk van de Heer te zijn.

En je hoeft het nooit alleen te doen. Dat moeten priesters ook goed beseffen. Je wordt persoonlijk gewijd en je staat nu helemaal in de aandacht en je krijgt de handen opgelegd en de vredewens, maar tegelijkertijd word je opgenomen in de gemeenschap van de priesters, in de kring van priesters en diakens, in het geheel van het volk van God van het bisdom Rotterdam. En als je er ook soms alleen voor staat of denkt "er moet wel heel veel uit mijn eigen tenen komen..." weet dan met de eerste lezing te herhalen: de Geest van God rust op mij door handoplegging en gebed. En als het zo is dat je het gevoel hebt dat je te veel dingen zelf moet doen, weet dan wat de tweede lezing zegt: dat we een gemeenschap zijn met vele gaven en talenten, leerlingen van de Heer die in kracht van de Geest mogen samenwerken voor het resultaat van de verkondiging van het evangelie. En zo, ook al voel je je eenzaam, mag je daar nooit in berusten. En ook al voel je je aangevallen, dan moet je zeggen: het is de Heer die ik mag volgen en ik lijk op Hem als ik in de schaduw van zijn kruis dienstbaar blijf, ik lijk op Hem als ik mij offers getroost (cf. Kolossenzen 1, 24) die door anderen niet gezien worden, maar in zijn Geest. Ik ben verbonden met de Heer, omdat Hij die mij geroepen heeft, mij nooit loslaat (cf. 1 Timoteus 1, 12b).

Ik hoop ook, broeders en zusters, in het bijzonder de priesters en diakens hier, dat wij samen die trouw opbrengen naar elkaar. Je kunt je soms alleen voelen en onbegrepen in je dienstwerk. Er staat in een van de belangrijke beloftes die voorafgaande aan de diakenwijding wordt uitgesproken (de geloofsbelijdenis en eed van trouw), dat we altijd de *communio* met de Kerk bewaren. En dat betekent de *communio* met de bisschop, met de andere priesters en de diakens die elkaar gegeven zijn en met het hele volk van God, dat in vele parochies en gemeenschappen actief is in de verkondiging van het woord, in de heiliging van de sacramenten en in de volgehouden *caritas* en liefde voor de naaste.

Zo Sander, je zult je handen vol hebben, maar laat allereerst je hart vervuld zijn met de gave van Gods Geest. En moge je dan in de vreugde volharden waartoe je je geroepen weet en moge die vreugde aanstekelijk zijn voor velen in ons bisdom en ook voor velen daarbuiten. Want nieuwe mensen mogen zich altijd aansluiten. Sterker nog, de Heer verkondigen en mensen tot geloof brengen blijft onze grote opdracht als Kerk. En dat kan het best wanneer wij onze goede werken laten zien met de gezindheid van Jezus Christus, in eenheid, in verbondenheid en in volgehouden liefde. De gezindheid van ons hart gaat vooraf aan onze goede werken. Amen.